

สำหรับศาลใช้

๐(๓๑)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่
คดีหมายเลขแดงที่

ผบ.๒๒๔ / ๒๕๖๖
๑๖๑๓ / ๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖

วันที่ ๑๔ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ความแพ่ง

ระหว่าง	{	บริษัทบริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด		โจทก์
		นางอรชอน กอบกัณนา	ที่ ๑	
		นางสาวสุภัทร์ กอบกัณนา	ที่ ๒	
		นายนิรันดร์ เพ็งมาก	ที่ ๓	จำเลย

เรื่อง เข้าซื้อ คำประกัน สิทธิเรียกร้อง

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์ คำพิพากษา

ศาลจังหวัดพิจิตร ลงวันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ รับวันที่ ๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

/โจทก์ฟ้องว่า

สำหรับศาลใช้

-๒-

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ยี่ห้อ TOYOTA หมายเลขทะเบียน กต ๗๔๖๕ พระนครศรีอยุธยา ไปจากธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ผู้ให้เช่าซื้อ ในราคาไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ๕๐๘,๘๒๙.๐๔ บาท จำเลยที่ ๑ ตกกลางชำระค่าเช่าซื้อเป็นงวดรายเดือน เดือนละ ๗,๐๖๗.๒๙ บาท รวม ๗๒ งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ งวดต่อไปชำระทุกวันที่ ๕ ของเดือนถัดไป จนกว่าจะครบ มีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเช่าซื้อเพียง ๑๔ งวด แล้วผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ ๑๕ ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมาสามงวดติดต่อกัน ผู้ให้เช่าซื้อ มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญาแล้ว วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ให้เช่าซื้อติดตามยึดรถที่เช่าซื้อคืนและนำออกขายทอดตลาดได้ในราคาไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๘๘,๗๘๕.๐๕ บาท ทำให้ผู้ให้เช่าซื้อได้รับความเสียหายเป็นค่าขาดราคา ๒๓๖,๕๗๙ บาท และขาดประโยชน์วันละ ๓๐๐ บาท

/นับตั้งแต่

สำหรับศาลใช้

-๓-

นับตั้งแต่วันผัดนัดถึงวันที่ผู้ให้เช่าซื้อได้รับรถที่เช่าซื้อคืนเป็นเวลา ๑๒๘ วัน เป็นเงิน ๓๘,๔๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๗๔,๙๗๙ บาท ต่อมาผู้ให้เช่าซื้อโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อให้แก่โจทก์ และโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวการโอนไปยังจำเลยทั้งสามแล้ว ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน ๒๗๔,๙๗๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ ๑ บอกเลิกสัญญาโดยนำรถที่เช่าซื้อส่งมอบคืนโจทก์ในงวดที่ ๑๔ โดยไม่มีค่าเช่าซื้อค้างชำระ ผู้ให้เช่าซื้อนำรถที่เช่าซื้อออกขายทอดตลาดแล้วได้เงินคุ้มกับต้นทุน จึงไม่ได้รับความเสียหาย ผู้ให้เช่าซื้อไม่เคยแจ้งการประมูลขายทอดตลาดให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ทราบและไม่ได้แจ้งให้จำเลยที่ ๑ ใช้สิทธิซื้อรถที่เช่าซื้อก่อนนำออกขายทอดตลาด รวมทั้งมิได้แจ้งการผัดนัดของจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๒ ทราบภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผัดนัด สัญญาค้ำประกัน

/ที่ตกลง

สำหรับศาลใช้

-๔-

ที่ตกลงรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตกเป็นโมฆะ ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๓ ขาดนัดยื่นคำให้การ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน ๒๔๘,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยน โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๑๐,๐๐๐ บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ ที่โจทก์ชนะคดี

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แผนกคดีผู้บริโภครวบรวมสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว

/ข้อเท็จจริง

สำหรับศาลใช้

-๕-

ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔
จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ยี่ห้อ TOYOTA หมายเลขทะเบียน กต ๗๔๖๕
พระนครศรีอยุธยา ไปจากธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ผู้ให้เช่าซื้อ ในราคาไม่รวม
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๕๐๘,๘๒๙.๐๔ บาท จำเลยที่ ๑ ตกลงชำระค่าเช่าซื้อเป็นงวดรายเดือน
เดือนละ ๗,๐๖๗.๒๙ บาท รวม ๗๒ งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔
งวดต่อไปชำระทุกวันที่ ๕ ของเดือนถัดไปจนกว่าจะครบ มีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓
เป็นผู้ค้ำประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่
งวดที่ ๑๕ ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมาสามงวดติดต่อกัน วันที่ ๑๑
ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ให้เช่าซื้อได้รับรถที่เช่าซื้อคืนและนำออกขายทอดตลาดได้ในราคาไม่รวม
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ๑๘๘,๗๘๕.๐๕ บาท ต่อมาผู้ให้เช่าซื้อโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อ
ให้แก่โจทก์

/คดีมีปัญหา

สำหรับศาลใช้

-๖-

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ประการแรกว่า โจทก์ไม่ได้ส่งสำเนาเอกสารให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และศาลชั้นต้นรับฟังเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า หากจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เห็นว่าโจทก์ไม่ได้ส่งสำเนาเอกสารให้ก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๐ ประกอบพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ และศาลชั้นต้นยินยอมให้โจทก์นำสืบ เอกสารเป็นพยานหลักฐาน คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ยินยอมให้โจทก์นำสืบพยานเอกสารดังกล่าว เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา ถ้าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่เห็นด้วยก็ต้องโต้แย้งคำสั่งไว้ แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ โต้แย้งคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวไว้ จึงต้องห้ามมิให้ อุทธรณ์คำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๖ วรรคหนึ่ง, (๒) ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖

/แผนกคดีผู้บริโภค

สำหรับศาลใช้

-๗-

แผนกคดีผู้บริโภคไม่รับวินิจฉัย

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ประการต่อไปมีว่า โจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่าขาดราคาหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ ๑๕ ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมาสามงวดติดต่อกัน ผู้ให้เช่าซื้อจึงมอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ ๑ ตามที่อยู่ระบุไว้ในสัญญาเช่าซื้อ และจำเลยที่ ๑ ได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญาโดยชอบ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๑ บอกเลิกสัญญาโดยนำรถที่เช่าซื้อส่งมอบคืนโจทก์ในงวดที่ ๑๔ โดยไม่มีค่าเช่าซื้อค้างชำระ แต่ไม่ได้ให้การว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญา ที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์อ้างว่า ผู้ให้เช่าซื้อไม่ได้ส่งหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ ๑ นั้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ไม่ชอบด้วย

/ประมวลกฎหมาย

สำหรับศาลใช้

-๘-

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แผนกคดีผู้บริโภค
ไม่รับวินิจฉัย และที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ อุทธรณ์อ้างว่า ผู้ให้เช่าซื้อไม่ได้แจ้งให้จำเลยที่ ๑
ใช้สิทธิซื้อรถที่เช่าซื้อก่อนนำออกขายทอดตลาด จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบในค่าขาดราคานั้น
เห็นว่า ผู้ให้เช่าซื้อหนังสือลงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ให้สิทธิจำเลยที่ ๑ ซื้อรถที่เช่าซื้อ
ก่อนนำออกขายทอดตลาดและส่งให้แก่จำเลยที่ ๑ ณ บ้านเลขที่ ๑๒๔/๕ หมู่ที่ ๒
ตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งมีใช้ภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๑
ที่ระบุไว้ในสัญญาเช่าซื้อว่า จำเลยที่ ๑ อยู่บ้านเลขที่ ๑๘๖ หมู่ที่ ๒ ตำบลดงเสือเหลือง
อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร ย่อมถือไม่ได้ว่าผู้ให้เช่าซื้อหนังสือแจ้งให้จำเลยที่ ๑
ใช้สิทธิซื้อรถที่เช่าซื้อก่อนนำออกขายทอดตลาดโดยชอบ แต่สัญญาเช่าซื้อข้อ ๑๒
มิได้กำหนดว่า หากผู้ให้เช่าซื้อไม่ปฏิบัติตามแล้วให้ถือว่าจำเลยที่ ๑ เป็นอันหลุดพ้น

/จากความรับผิดชอบ

สำหรับศาลใช้

-๙-

จากความรับผิดในค่าขาดราคาตามสัญญาเช่าซื้อแต่อย่างใดไม่ จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิด
ในค่าขาดราคา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ให้เช่าซื้อมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามและ
บอกเลิกสัญญาโดยชอบแล้ว คู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่
เป็นอยู่เดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง หากผู้ให้เช่าซื้อ
ได้รับความเสียหายในส่วนราคารถยนต์ที่ขาด ผู้ให้เช่าซื้อสามารถเรียกได้ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคท้าย โดยค่าเสียหายที่โจทก์เรียกได้นี้
คือค่าขาดราคาไปจากราคารถที่เช่าซื้อที่แท้จริง มิใช่ค่าขาดราคาไปจากราคาตามสัญญาเช่าซื้อ
เพราะมิฉะนั้นจะมีผลเท่ากับบังคับให้จำเลยที่ ๑ ต้องปฏิบัติตามสัญญาเช่าซื้อที่เลิกกันไปแล้ว
เมื่อพิจารณาทางได้เสียของผู้ให้เช่าซื้อทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมายในการให้เช่าซื้อรถยนต์
ประกอบค่าเช่าซื้อที่จำเลยที่ ๑ ชำระและจำนวนเงินที่ผู้ให้เช่าซื้อได้จากการขายทอดตลาดรถ
ที่เช่าซื้อแล้ว ที่ศาลชั้นต้นกำหนดค่าขาดราคา ๒๑๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นจำนวนที่สูงเกินไป

/ศาลอุทธรณ์ภาค ๖

สำหรับศาลใช้

-๑๐-

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แผนกคดีผู้บริโภครู้เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้เป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ข้อนี้อ้างขึ้นบางส่วน

ปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ประการต่อไปมีว่า สัญญาค้ำประกันที่มีข้อตกลงให้จำเลยที่ ๒ รับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม เป็นโมฆะหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันกับผู้ให้สินเชื่อเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ก่อนที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ ใช้บังคับในวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ซึ่งมาตรา ๑๘ บัญญัติว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงสัญญาที่ทำไว้ก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่กรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น และในกรณี ที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นมีเพียงตามมาตรา ๑๙ ที่บัญญัติในกรณีที่ลูกหนี้ผิดนัด นับแต่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สิทธิและหน้าที่ของผู้ค้ำประกันให้เป็นไปตามมาตรา ๖๘๖

/ที่แก้ไข

สำหรับศาลใช้

-๑๑-

ที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๒๐ ที่บัญญัติในกรณีที่เจ้าหนี้กระทำการใด ๆ นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อันมีผลเป็นการลดจำนวนหนี้ที่มีการค้ำประกัน รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้น ให้ผู้ค้ำประกันเป็นอันหลุดพ้นตามเงื่อนไขที่บัญญัติในมาตรา ๖๙๑ วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขเพิ่มเติมเท่านั้น ไม่รวมถึงบทบัญญัติมาตรา ๖๘๑/๑ วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้ข้อตกลงที่ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบอย่างเดียวกับลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะลูกหนี้ร่วมเป็นโมฆะไว้ด้วย ดังนั้น ข้อตกลงที่จำเลยที่ ๒ ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบต่อผู้เช่าซื้ออย่างลูกหนี้ร่วมตามสัญญาค้ำประกัน ข้อ ๒ จึงยังคงใช้บังคับได้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ประการสุดท้ายมีว่า ผู้ให้เช่าซื้อหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันโดยจำเลยที่ ๑ ยังไม่ผิดนัดหรือไม่ เห็นว่าการที่ผู้ให้เช่าซื้อหนังสือลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ บอกกล่าวให้จำเลยทั้งสามชำระค่าเสียหายภายหลังการนำรถที่เช่าซื้อออกขายทอดตลาดนั้น เป็นการบอกกล่าวหลังจาก

/จำเลยที่ ๑

สำหรับศาลใช้

-๑๒-

จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ ๑๕ ประจำวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นมาสามงวดติดต่อกัน และผู้ให้เช่าซื้อบอกเลิกสัญญาแล้ว มิใช่เป็นกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อ มีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๒ ในวันเดียวกับการบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ยังไม่ผิดนัดตามหนังสือบอกกล่าวดังกล่าว อันจะทำให้โจทก์จะเรียกให้จำเลยที่ ๒ ชำระหนี้ไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ ข้อนี้อิงไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ศาลชั้นต้นนำดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นก่อนผิดนัด มาคำนวณให้จำเลยที่ ๑ รับผิดนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้ง ๆ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ให้จำเลยที่ ๑ รับผิดในดอกเบี้ยผิดนัดนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าว จึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แผนกคดีผู้บริโภคไม่รับวินิจฉัย และอุทธรณ์อื่นของจำเลยที่ ๑

/และที่ ๒

สำหรับศาลใช้

-๑๓-

และที่ ๒ ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป รวมเป็นเงินที่จำเลยทั้งสามจะต้องชำระให้แก่โจทก์เป็นค่าขาดราคา ๑๒๐,๐๐๐ บาท และค่าขาดประโยชน์ ๓๘,๔๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๕๘,๔๐๐ บาท

อนึ่ง ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีเป็นค่าฤชาธรรมเนียมประการหนึ่งตามตาราง ๗ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ศาลชั้นต้นมิได้กำหนด ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แผนกคดีผู้บริโภคเห็นควรกำหนดให้ชัดเจน

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ ๑๕๘,๔๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ.

นายสุรัชย์ คอประเสริฐศักดิ์

นางเรณี ศิลปวุฒิ

นายพิษณุ ขอนทอง

ศาลจังหวัดพิจิตร

วันที่ 15 ส.ค. 2566

นัดฟังคำสั่ง/คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖/ผู้ขอฯ วันนี้ โจทก์ จำเลย.....

ศาลชั้นต้น.....ทราบนัดโดยชอบแล้วไม่มา

อ่านคำสั่ง/คำพิพากษา โจทก์ จำเลย.....ฟังแล้ว/ถือว่าคู่ความที่ไม่มาศาล

ทราบคำพิพากษาโดยชอบแล้ว

ออกหมายตามผลคำพิพากษา

แจ้งการอ่าน

ผู้พิพากษา บันทึก-อ่าน

(นางสาวสุธัญญา ข่างสลัก)

ไม่มา - โจทก์

ไม่มา - จำเลย